

1988-07-01

บทกวี เรื่องสั้น เรื่องแปล : ผู้เฒ่า

หลิวัลยาน

สุภาวรรณ ชัยยารุณ

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jletters>

Part of the [Arts and Humanities Commons](#)

Recommended Citation

หลิวัลยาน and ชัยยารุณ, สุภาวรรณ (1988) "บทกวี เรื่องสั้น เรื่องแปล : ผู้เฒ่า," *Journal of Letters*: Vol. 20: Iss. 2, Article 10.

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jletters/vol20/iss2/10>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Letters by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ผู้เฒ่า

หลวงพ่อหลาน แต่ง
สุภวรรณ บัณฑิตยารชุน แปล

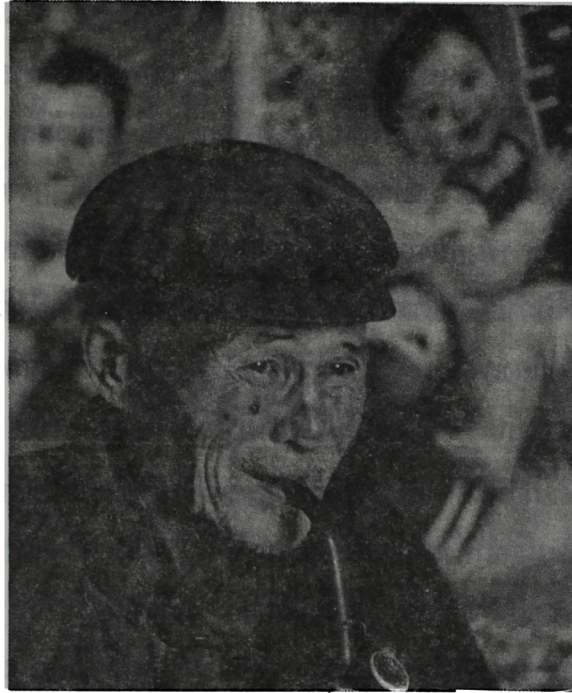
เกี่ยวกับผู้เขียน

หลวงพ่อหลาน มีชื่อเดิมว่า จิน เพี้ยเพ็น เป็นชาวจังหวัด หนึ่งเหอ มณฑลเหอเป่ย์ หลัวหลานได้ทำงานทางด้านการศึกษาสอนคนตรี และทางด้านวิทยุกระจายเสียงมาเป็นเวลาหลายปี เป็นทั้งผู้อำนวยการจัดรายการวิทยุ และทำงานทางด้านการศึกษาควบกันไป นับได้ว่าเป็นนักเขียนหญิงที่มีความสำเร็จผู้หนึ่ง ผลงานของเธอมีทั้งบทความเรียงและนวนิยายทั้งเรื่องสั้นและเรื่องยาว สำนวนและถ้อยคำที่ ใช้ชัดแจ้งแต่แฝงแฝงความหมายไว้ลึกซึ้งมาก อีกทั้งยังเต็มไปด้วยความนึกคิดและหลักปรัชญา เมื่อปี ๑๙๖๘ หลัวหลานได้รับรางวัล “จิงซาน เหวินอเจียง” ซึ่งเป็นรางวัลสำหรับผลงานดีเด่นทางด้านศิลปวรรณคดี

วันหนึ่ง ฉันทันนั่งรถประจำทางสาย ๒๕ จากโรงเรียนมัธยมสตรีสอง เพื่อไปถนนเหงิงหยาง เมื่อรถวิ่งมาถึงป้ายรถที่อยู่ตรงถนนซินเซิงเหินอ ก็มีผู้เฒ่าคนหนึ่งขึ้นรถมา ในมือหิ้วขนมเป็ยะมาด้วยสองชะลอมใหญ่

คนที่ขึ้นรถประจำทางอยู่เสมอย่อมรู้จักกันว่า เพื่อเป็นการประหยัดเวลา พอผู้โดยสารก้าวขึ้นรถไป กระเบ้าก็มักจะเป่านกหวีดพร้อมกับตั้งประตูรถให้ปิดทันที จึงเป็นอันว่าต้องเป็นคนที่แข็งแรงคล่องแคล่วว่องไวเท่านั้น จึงจะสามารถทรงตัวได้มัน แต่ทว่าผู้เฒ่าคนนั้นเพียงจะก้มตัวเอาของที่หิ้วอยู่ในมือทั้งสองข้างวางลงบนรถ ยังมีได้ทันจะยึดตัวขึ้น รถก็เคลื่อนออกทันที ทำให้เขาเสียหลักล้มโครมลงไปข้างหน้า สองมือตะปบพื้น ทันใดนั้นก็มิผู้โดยสารที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ คนหนึ่งก็ลุกอุยขึ้นมือไปประคองผู้เฒ่าคนนั้นขึ้นมา และช่วยพยุงให้นั่งลง

เมื่อฉันทันมองไปก็พบว่าคนที่ประคองผู้เฒ่าให้ลงไปในนั้น ที่แท้ก็เป็นผู้เฒ่าอีกคนหนึ่ง ซึ่งอายุอานามก็ไล่เดียวกับคนที่เพิ่งขึ้นรถมาเมื่อครู่นี้ ผมเห็นว่าหน้าตาเขาโพลนหมดแล้ว มือถือไม้เท้าอยู่ ส่วนผู้เฒ่าที่ได้นั่งกับที่แล้ว ก็ทอดถอนใจว่าเพิ่งออกมาว่า

“อายุแก่ปานนี้ ไม่เอาไหนเสียแล้ว”

“เราก็คือเหมือนกับท่านนั่นแหละ” ผู้เฒ่าที่ช่วยประคองเขาถามขึ้นว่า “ท่านอายุเท่าไรแล้วล่ะ”

“ก็ไม่มากเท่าไรหรอก แค่อายุเจ็ดสิบเท่านั้น” ท่านผู้เฒ่าตอบพร้อมก้มยิ้มอย่างถ่อมตัว

“เราก็อายุเจ็ดสิบห้าแล้ว เก่งกว่าท่านหลายปีเชียวนะแหละ แต่คุณไปแล้วทำทางท่านแข็งแรงกว่าเรามากทีเดียว”

“ไม่เอาไหนเสียแล้วละ ปีที่แล้วนะ เกือบมองแทบไม่เห็นเลยแหละ”

ผู้โดยสารทั้งคันรถต่างพากันหัวเราะ ผู้เฒ่าทั้งคู่อีกหัวเราะไปด้วย

ผู้เฒ่าทั้งสองคุยกันอย่างสนุกสนาน ในความเห็นของฉัน รู้สึกว่าเขาทั้งสองยังมีสุขภาพแข็งแรงมากทั้งคู่ ถึงแม้ว่าจะมีอายุเจ็ดสิบกว่าแล้ว แต่นอกจากผมแล้วพวกคนหนุ่มที่ชาวโพลนแล้ว กำลังวังชาคุยยังดีทีเดียว หลังยังตรงแนว ไม่มีลักษณะท่าทางแก่หง่อมแม้แต่นิดเดียวและที่ทำให้คุณน่าเลื่อมใสมากที่สุดก็คือ เขาทั้งสองดูมีความสุข และเต็มไปด้วยความมั่นใจในตนเอง

แรกที่เดียว เมื่อพวกเราเห็นคนแก่ขึ้นมาบนรถ และยังไม่ทันจะตั้งตัวรถก็เคลื่อนออกทันที ทำให้เขาเสียหลักล้มคว่ำลงนั้น ต่างก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง แต่ทว่าผู้เฒ่าทั้งสองกลับคุยกันอย่างสบายอารมณ์ และเห็นว่า การที่เขาเสียหลักล้มลงไปเมื่อครั้งนั้นเป็นเพราะความซรภาพของถนนต่างหาก ไม่ได้เป็นความผิดของใครทั้งสิ้น นอกจากนี้พวกเขายังไม่รู้สึกละเลยว่าการหล้มต่อหน้าผู้โดยสารทั้งคันรถเป็นเรื่องเสียหาย แล้วก็ไม่ได้คิดที่จะมองหาตัวผู้รับผิดชอบแต่อย่างใด ในสายตาที่ได้ผ่านโลกมาอย่างโชกโชนของพวกเขาเนี่ยคงเห็นว่า “เรื่องแค่นี้จะอะไรกันนักกันหนา” หรือไม่ก็คงเห็นว่า “ไม่มีเรื่องอะไรทั้งนั้นที่หน้าหนักพอที่จะทำให้เราต้องรู้สึกเครียดและเดือดดาล หรือเป็นเรื่องที่จะให้อภัยกันไม่ได้”

แล้วผู้เฒ่าคนนี้ก็ไม่ได้คิดที่จะบดความผิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขาทรงตัวไม่อยู่ไปให้กับคนขับรถหรือกระเป๋ารถ ท่านผู้เฒ่าทั้งสองไม่ได้คิดที่จะโทษผู้โดยสารที่เป็นหนุ่มเป็นสาวเลยแม้แต่นิดว่า มีผละกำลังที่ยังคล่องแคล่วว่องไว แต่กลับไม่ยอมสละที่นั่งให้เขา ทั้งคู่ได้แต่ใจจืดใจจ่อคุยกันถึงเรื่องหลานสาวที่กำลังจะออกเรือน และเรื่องหลานชายคนที่พอพ้นเกณฑ์ทหารก็จะรับแต่งงานทันที ทำราวกับว่าโลกนี้ไต่เมตตากฎณาพวกเขามาโดยตลอด ดูเหมือนว่าประสบการณ์ของชีวิตในช่วงเจ็ดสิบกว่าปีเนี่ย ช่วงเพียงพอทีเดียวที่จะทำให้พวกเขาเข้าใจว่า ความมกลกคลุมและเศร้าเสียใจนั้นเป็นเรื่องไร้สาระ ความสุขและความรู้จักพอเท่านั้นที่เป็นสิ่งซึ่งมีค่ายิ่งนัก

ผู้เฒ่าทั้งสองคุยกันไปคุยกันมาอย่างสนิทสนมและมีท่าทีสงบ ทำให้ผู้โดยสารทุกคนพลอยรู้สึกสบายอกสบายใจไปด้วย เนื่องจากบนรถมีผู้เฒ่าสองคนคุยกันอย่างสนุกสนานจึงทำให้รู้สึกว่แสงอาทิตย์ในช่วงต้นฤดูหนาวอบอุ่นเป็นพิเศษ ด้วยเหตุนี้เองผู้ที่ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือท่านผู้เฒ่าตอนที่หล้ม หรือคนที่ไม่ได้สละที่นั่งให้เขา ตลอดจนกระเป๋ารถที่เป่านกหวีดให้รถออกโดยที่ไม่ได้รอให้เขานั่งเรียบร้อยเสียก่อน จึงต่างก็รู้สึกว่ได้รับการอภัยโทษ แล้วเลยพลอยสบายใจขึ้นมาด้วย

ปราชญ์ทางตะวันตกเคยกล่าวไว้ว่ “หากโลกนี้ไม่มีเด็ก ๆ คงเปล่าเปลี่ยวมากทีเดียว!” แต่ฉันคิดว่า “หากโลกนี้ไม่มีผู้สูงอายุคงอ้างว้างมิใช่น้อย!”

